

de saa, at det blev for galt, er lykkedes at fælde den, rimeligvis for at man en Gang igen skal se den komme til Magten. Jeg har nogen Frygt for, at noget lignende godt vil kunne tænkes her og vil gerne i vort Retsvæsen bevare et Værn herimod. Jeg vil derfor ogsaa, naar man ikke paa det omtalte Punkt faar nogen Ændring, betragte det som en stor Ulykke at faa Nævningeinstitutionen indført, selv om jeg ellers kan ønske, at de foreliggende Retsreformer skulle blive gennemførte. Jeg har villet udtale dette, for at det dog ikke skal kunne siges, at der ikke i Folketinget har lydt nogen eneste Stemme imod Maaden, paa hvilken man foreslaar affattet de Grundlister, af hvilke Nævningerne skulle udtages.

Svend Høgsbro: Da jeg talte om det ønskelige i, at man ved denne Lejlighed maatte faa bestemt, at faste Dommere ikke maatte have private Forretninger, mente jeg ganske vist, skønt jeg ikke fik Tid til at tilføje det, at der ogsaa burde tages et passende Hensyn dertil ved Fastsættelsen af deres Løn, saaledes, at man vel nok kom til at sætte den noget rundligere, end man ellers vilde, og endnu højere, end den nu er for de fleste; navnlig for Hof- og Stadsrets- og Kriminalretsdommerne er Lønnen jo nu altfor lav. Derimod var det ganske vist ikke min Tanke, da jeg talte om, at der burde gives Sagførere en vis Adgang til at blive Dommere, at Lønnen af den Grund skulde sættes højere, thi naar den er sat saaledes, som man mener, at den bør sættes, under det Hensyn, jeg nys har nævnt, mener jeg, at det selvfølgelig maa blive en Sagførers egen Sag, om han vil tage mod det Embede eller ikke. Jeg mener, at i saa Henseende vilde andre Hensyn gøre sig gældende for den paagældende end det pekuniære Spørgsmaal. Jeg er enig i, at det er naturligt, at en Sagfører kan betragte det som en Ære og Tillid, naar han trækker sig tilbage da at overtage et Dommerembede, og betragte det saaledes, uden at det behøver at vederlægges i Penge. Men jeg maa dertil føje, at det forekommer mig ikke berettiget fra den højtærede Justitsministers Side, naar man mener, at man altid kan udmaale en Sagførers Dygtighed efter den Indtægt, han har. Det kan man navnlig ikke, naar der er Tale om den Dygtighed, der her maa spørges om, thi det er jo den, der udvikles gennem Procedure, og det er vel bekendt, hvad den højtærede Minister vist ogsaa selv omtalte,

at af alle Sagførerforretninger er Procedure den, der betales daarlignest.

Med Hensyn til Retsbetjentenes Fuldmægtiges private Forretninger, glæder det mig, at den højtærede Minister er enig med os andre i, at, for saa vidt angaar Dommerfuldmægtigene, bør der søges en Forandring. Jeg vil dog tilføje, at jeg ikke finder, at dermed var alt i sin Orden, thi naar en Del af de nuværende Dommerforretninger lægges hen til Øvrigheden, mener jeg ikke, at Retfærdigheden sker Fyldest, fordi Dommerfuldmægtigene ikke faa Lov til at øve private Forretninger i det Omfang, der nu ankes over. Det er ikke Hensynet til Konkurrencen over for Sagførerne, der leder mig, men Hensynet til, at Befolkningen ikke skal blive behandlet partisk af Embedskontoret eller Embedsmændene, og der vil være en Fristelse i saa Henseende, naar Embedsmanden eller hans Fuldmægtig fremdeles skulde have Adgang til at drive de private Forretninger, her er Tale om. Det vil særlig faa Betydning, hvis man tænker sig Panteprotokollerne henlagte til de paagældende Øvrighedspersoner, idet det netop er derigennem, at der kan øves Tryk, for saa vidt man ønsker at behandle Folk forskelligt, efter som de ere ens Kunder eller ej.

Den højtærede Ministers Udtalelser om Kvinder som Nævninger takker jeg ham for, og ikke mindst fordi han ved Betoningen af det misvisende i Udtrykket: „selvstændige Kvinder“ formentlig sigtede til, at man ikke ved stadig at føre disse Ord i Munden bør udelukke Hustruen fra den samme Ret og dermed de samme Pligter som andre Kvinder.

Til Slutning vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister i Forbindelse med det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgkreds (Philipsen) fremdrog, nemlig angaaende den militære Retspleje. Jeg ved vel, at det ikke sorterer direkte under den højtærede Minister, men derimod under Krigs- og Marineministeren, men da vi ikke have Fornøjelsen af at se dem her i dette Øjeblik, og jeg ikke har kunnet gribe nogen Lejlighed, hvor de vare til Stede, til at faa Sagen frem, tør jeg maaske her rette mit Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, i det Haab, at han da vil lade det gaa videre og maaske en anden Dag bringe os Svaret. Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at det til Januar er 5 Aar siden, at vi her i Folketinget enstemmigt vedtog en Dagsorden, hvori vi opfordrede den høje Regering til „i en nær Fremtid“